

Fantič moj kod si hodil kod si bil kod si čeveljce rosil

IVO SVETINA

pride ura nespečnosti
po izvotljenih kosteh
rigajočih rajanje vidovo
stopljeni vitezi z lavrice
dotolčejo kosmatince rosinante
tiho stoka usnje ko ga kri mehča
glava postaja zelenjadni vrt
oči škilave jajca kilava
lobanja balina
kot glina z dobrim vinom
mavčne noge hrte lové
dlakav sem kot rdeče ribice
noge prehitevajo medenico
med medi
luč blešči
reka hira
naj se stegne hrib
ki žalostno zaostaja
sredi razparanih hlač

postelja obleče nagca
v vrelo vodo mečem skopljenje
v urah
ko plinska dvigala žvižgajo
švigajo po vretencih titanovega žrela

sem vodovodna cev
ki igra na gosli
penečih se jabolk
zorim v kupu perila
v turkovi gmajnici
prične se karneval bolnikov
s kostmi v srednjeveških strgalih
globoko pod zemljo zeleno

katarina in simon
dva ročna rokodelca
čepita na kositrnih kahlicah
postava postana postava
katarina konjem zasedo postavlja
simon pa ohromele drvarje davi
gospoda kolca
sloga slači spolovilo

sede v gazo povite
moje najgloblje ljubljene
mahajo mi v pozdrav
z zbranimi deli
zgodovine izsušenega grla odisejevega
in bljuvajo zašiljene svinčenke

lepo negovane kot majsko pokopališče
vsaka s svojo svečko spominčico
milo ližejo svojega
brambovca ljubljenega

zažgem platno dojenja
kukavica zakukuka
topič počí
glava se odloči
že spi dete sladko
svinec pordeči
štefan obleži
nastopila je ura
moje nespečnosti
glava je nevarno lahka
vrat mehak
zajčje srce
trdo telo
ura polnočna
mati strahov
klek se odpira
babe požira
splāšim se teme
zaprem oči
konec
in počil je lonec

Škofjeloški kruhki škofovski zažgančki

I. vrtna utica
nekoč
ko si je dal prst iz ust
in roko iz hlač
je zaukal prav po kmečko
in se spotaknil ob krtini
tej mali hišici krtovi
lepo je zadehtelo
in bila je vrtna utica za dva

II. zgodnja jabolka
kmalu bo cvet
in nato še sad
češpljo trikrat premeriš
in vrt se zamaje
da klopica zdrsne
kot gugalnica
s peško težko naokrog